Recensie: Kommil Foo Het Concert ****

OLT Deurne
zaterdag 2 augustus 2025

foto © Kommil Foo

Recensie:
Het blijft toch iets bijzonder hebben; zo'n concert in open lucht, midden in een park. Onder een wisselvallig zonnetje kwamen Raf en Mich Walschaerts in het OLT de liedjes van hun nieuwste plaat 'Kommil Foo' zingen. En de broertjes brachten wat we van hen konden verwachten: een voorstelling met spitsvondige teksten, pakkende muziek, een fijn gevoel voor humor, mooie tweestemmigheid, vlotte interacties en een stevige portie blues. Daarbovenop zorgde Dieter Limbourg aanvullend voor het betere werk op de sax en mocht Mich zich muzikaal tijdens 'Mandela/Slow love' eens van een heel andere kant laten zien. Voor de fans van het eerste uur, was er naast het nieuwe werk ook ruimte voor enkele klassiekers als 'Mijn gezelschap', 'De volgende', 'Kom hier dat ik u draag' en als kers op de taart: 'Ruimtevaarder'.

Op een overtrokken zaterdagmiddag schiet je best niet te hevig uit de startblokken. En dus opende Raf Walschaerts met het rustige 'Weker met de dag'. Het is de weeklaag van een man die almaar zwakker wordt en zonder ruggengraat zichzelf voelt wegsmelten tot een plas water. Het lied heeft een hele mooie, beeldende tekst en is daarbij voorzien van een passende, rustige melodie. Het is als het zacht ontwaken van de voorstelling, maar met de naweeën van een donkere droom in het gemoed. Op naar 'Zou je houden van'.
Dieter Limbourg nam zijn sopraansax ter hand en startte de intro met de tonen van de blues. De teneur was gezet en Mich stelde zich de vraag of je kan houden van iemand met een reeks negatieve eigenschappen. De wolken moeten de sfeer van het moment aangevoeld hebben, want het begon spontaan te druppelen boven het Rivierenhof. Het plaatje paste perfect. Alano Gruarin voegde op de toetsen een vleugje nostalgie toe met de elektronische klanken van een orgel en het gevoel van de blues zat perfect. Opnieuw een heerlijke uitvoering, maar met een sombere blik op de liefde en op relaties.
Dat was uiteraard de broertjes Walschaerts ook niet ontgaan, maar die gaven daar een heel goede reden voor. Het had alles te maken met hun motto: "Gelukkig zijn, dat moet ge niet op een podium doen. Dat moet ge thuis doen." En ja, de inhoud van een hele reeks van hun nummers mag dan inderdaad niet zo vrolijk zijn, Kommil Foo levert wel geweldig mooie liedjes af. Wanneer Raf vol gevoel zingt over de emoties van gedumpt worden en Mich de tweede stem voor zijn rekening neemt, krijgt die pijnlijke emotie schoonheid in klank en tekst. Bruno De Groote mocht op zijn elektrische gitaar voor het snijdend kantje zorgen.
Een moment van pure schoonheid was toen Raf het lied bracht voor hun vader. 'Ik de vader, jij de zoon' start heel klein en intiem en verhaalt over de veranderde relatie nu de vader ouder is. De rollen zijn nu omgekeerd: het is de zoon die nu voor de kwetsbare ouder gaat zorgen. In de melodie klinkt de melancholie van het

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

verleden mee door in de klank van de dwarsfluit. Het was een pareltje dat in het decor van het park met de wind die zacht door de bomen waait perfect tot zijn recht kwam. Het partnerlied 'Als alleen een moeder,' dat Mich even later in de voorstelling voor hun moeder zong, getuigde van evenveel respect, maar kreeg een zacht jazzy gevoel mee. Drummer Toni Vitacolonna hanteerde de borstels en Aram Kersbergen had voor de gelegenheid zijn contrabas ter hand genomen. Zo kreeg de muziek een eerder fluwelen klank mee.
'Mijn gezelschap' kreeg in het instrumentale tussenstuk wat meer pit mee. De combinatie van saxofoon en viool bracht het publiek in de opzwepende sfeer van de Balkan of de klezmer. De eenzaamheid had nog nooit zo'n vrolijk gezelschap.
En dan leek het wel alsof er een vreemde vogelsoort in het Rivierenhof geland was. Plots klonk er van overal een scherp "acuut". Het bleek gelukkig geen alarmkreet te zijn van een of ander bijna uitgestorven vogelsoort, maar een welgemeende alarmkreet van Mich Walschaerts die samen met zijn muzikale wapenbroeder Alano Gruarin achter de piano het acuut tekort aan mededogen aan de kaak stelde. Hun 'Mandela/Slow love' was een combinatie van 'spoken word poetery' en soul-beat op de bas met een beetje funk van de piano. In het instrumentale tussenspel kregen saxofonist Dieter Limbourg en drummer Toni Vitacolonna de ruimte om de sound volledig naar de soul te laten verschuiven alvorens zich vrij over te geven aan een spel met klank en ritme. Het was een absoluut atypisch Kommil Foo-nummer (n.v.d.r.: Het vond zijn oorsprong in het muzikale project DANSKNY van Mich Walschaerts en Alano Gruarin), maar paste qua theatrale uitvoering toch perfect binnen het gegeven van Kommil Foo.
'Man genaamd Marianne' kreeg voor de gelegenheid een vrolijke honky-tonk-uitvoering en 'Do de move' bracht de funky sound naar Deurne. Mich wist het publiek te charmeren met zijn vlotte dansbewegingen en Raf … Raf deed zijn best. En omdat de liefde van twee kanten moet komen, mocht ook het publiek zijn duit in het zakje doen en zich van zijn beste dans-kant laten zien. Er werd gezwierd met de armen en geshaket met de heupen dat het een lieve lust was.
De festiviteiten werden passend afgesloten met het fijne 'Kom hier dat ik u draag'. De warmte van Rafs stem kwam in dit trage nummer volledig tot haar recht en het stukje parlando nam je helemaal mee in het gevoel van het lied. Op het einde bespeelde Raf zijn mondharmonica om het gevoel van melancholie te accentueren. Via een stukje gitaarspel werd dat gevoel doorgegeven aan het elektronische orgel om tot slot uit te komen bij de saxofoon. Kommil Foo in zijn puurste vorm is absoluut de moeite waard, maar hun liedjes krijgen toch echt wel een extra dimensie wanneer Raf en Mich zich laten omringen door hun muzikanten.
Voor de volledigheid moeten we toch even vermelden dat Mich een blunder heeft begaan tijdens 'Mag het licht aan'. In een heerlijk stukje cabaret dat hij midden in het lied verbergt, refereert Mich naar een Bijbelvers. Hij verbaasde zich erover dat de toeschouwers in Deurne Mattheé¼s 12,7 niet meteen herkenden. Maar … het lag niet aan het Vlaamse publiek. Mich had zich schromelijk vergist en doelde eigenlijk op de tekst uit Mattheé¼s 7,12. Vergevingsgezind als we zijn bij Concertnieuws, willen we dit met de mantel der liefde toedekken omdat Kommil Foo zo vriendelijk was om als laatste toegift toch nog eens het wondermooie 'Ruimtevaarder' te brengen.
< Sascha Siereveld >
De setlist:

Weker met de dag
Zou je houden van
Magistraal bestaan
Mag het licht aan

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Drenkeling
Ik de vader, jij de zoon
Trek je schoenen aan
Mijn gezelschap
Mandela/Slow love
Niets nog wat het was
De volgende
Lik op stuk
Als alleen een moeder
Man genaamd Marianne (cover 'A Boy Named Sue' van Johnny Cash)
Baby wil niet meer (cover 'Baby Plays Around' van Elvis Costello)
Do de move
Kom hier dat ik u draag

Bis:

De man die huilt om een vrouw
Stilte na de storm (cover 'Calm After the Storm' van The Common Linnets)
Ruimtevaarder

Muzikanten:
Alano Gruarin: pianoBruno De Groote: gitarenToni Vitacolonna: drumsDieter Limbourg: sax, dwarsfluitAram Kersbergen: bas

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.